

Vox Starstream Artist Bass

Verrekte lekker en verre van saai

Vorig jaar waren we verbaasd om twee zeer modern vormgegeven passieve bassen bij Vox te op de NAMM te zien. Zeker in het rood leek het een ontwerp van de F1 afdeling van Ferrari. Dit jaar kwamen er twee Artist-versies bij, met Gotoh-hardware en Aguilar-elementen en -elektronica. Een behoudend merk als Vox, dat al jaren op de AC-30 leunt, dat met zulke bassen komt: wat moeten we daar nu mee? We stuurden ze naar de immer kritische Hidde.

Als ik een bas binnen krijg om iets over te schrijven, plaats ik ze altijd even op de diverse sociale media om te polsen wat mensen in mijn netwerk ervan vinden. Lelijk, mooi, interessant, saai, 'weer de zoveelste Fender-kloon', alles komt voorbij. Meestal is het redelijk voorspelbaar wat er gaat gebeuren, maar in dit geval wist ik het écht niet. De reacties varieerden nogal, van 'gave vormgeving' tot 'wat een hokken zeg'. Eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ondergetekende ook even moest slikken toen deze twee Vox Starstream bassen uit de gigbag kwamen: wat heb ik nu weer in huis gehaald? Nadere inspectie deed de frons toch wel wat meer naar een glimlach bewegen: de hardware zag er goed uit, de constructie leek te deugen, de prijs doet iets vermoeden, zouden we hier te maken hebben met lelijk eendje dat van binnen een zwaan blijkt te zijn?

Vox kennen de meeste mensen als legendarisch bouwer van versterkers die sinds eind jaren vijftig van de vorige eeuw op podia te vinden zijn achter The Beatles, Brian May, U2 en nog talloze anderen. Minder bekend is dat het Britse merk al bijna net zo

lang gitaren bouwt; Rolling Stones-fans zullen de beroemde Teardrop wel kennen in handen van Brian Jones en Bill Wyman, maar echt mainstream zijn de Vox-gitaren nooit geworden. Dat zal ongetwijfeld komen door de vaak wat afwijkende vormgeving, die je ook weer terugziet in deze Starstream bassen. Dit is echter geen klassiek ontwerp, maar een compleet nieuwe lijn.

Om even te beginnen bij de zessnarige broertjes van deze bassen: die moeten het modernste van het modernste in zich huizen met het AERO-D-systeem, een soort modeling van gitaren, keyboards en synthesizers zoals we dat een aantal jaren geleden al zagen bij de Line 6 Variax gitaren. De basgitaren hebben die moderne snufjes niet aan boord, maar moeten het doen met Aguilar elementen en voorversterkers, wat ze toch weer wat minder hip en modern doen lijken.

Verwondering

Bij instrumenten met een dergelijk uiterlijk is mijn eerste associatie altijd: oh, dan zal hij wel

> súperlekker spelen, omdat het ontwerp zo lekker ergonomisch is. Het zijn shortscale bassen die stiekem verrekke lekker op je schoot liggen, totdat je dezelfde fout maakt als uw recensent: Als je de bassen tegen je aan zou zetten zoals je dat bij een Fender doet kun je meteen een heleboel blauwe plekken verwachten: door het bijna industrieel aandoende stuk plastic dat de constructie bij elkaar lijkt te houden is het nogal pijnlijk om deze bassen zittend te bespelen. Staand is dat overigens wel prima te doen, maar toch vraag ik me af waarom de ontwerpafdeling van Vox deze keuze gemaakt heeft. Die verwondering wordt nog groter als je het ding daadwerkelijk gaat bespelen: waar de achterkant van de body behoorlijk onprettig voelt, is het verder echt een genot om op deze bassen te spelen. De 30" mensuur is prettig, ze komen meer dan prima afgesteld uit de doos en voordat ik het weet zit ik ruim een uur per bas te pingelen.

Op mijn sociale media kwam, behalve op het uiterlijk, ook nog wat kritiek op de elementkeuze van Vox: het zou saai zijn. 'Gewoon' twee J-elementen en 'gewoon' een Music Man-element, kon dat niet spannender? Meer matches met het uiterlijk? Dat had gekund, maar dan wordt het publiek voor deze toch al niet heel gewoon ogende instrumenten nóg smaller.

Om te beginnen met de 1H versie - de 1H staat voor, u raadt het al, 1 humbucker: ik ben nooit zo gek geweest op het Music Man-geluid, maar of het nou komt door de korte mensuur of om welke reden dan ook, maar potverdrie, wat klinkt dit lekker zeg! Er komt wel een soort Music Man-geluid uit, maar dan met wat meer warmte dan bij een gewone StingRay. Zeker als je een beetje met de voorversterker gaat

zitten experimenteren komt er echt een heel fijn, breed geluid uit deze bas. Het duurt niet lang of ik zit allemaal oude Rage Against The Machine-nummers mee te spelen, het geprik van de plastic stellage in mijn buik negerend.

Dan de 2S: is dat meer dan 'gewoon' een soort shortscale Jazz in een metallic zwart astronautenpak? Het korte antwoord is: nee. Hij heeft Jazz-pickups, die op een Jazz-positie staan, dus dan gaat hij als een Jazz klinken. Deze bas is - toevallig - wat zwaarder afgesteld dan de 1H, maar verder is het spelgevoel hetzelfde. Deze heeft echter wel een probleem, dat bij de 1H wél goed gaat: hoewel ik echt een enorme liefhebber van de klank van een Jazz ben, heb ik meer lol in het spelen op de 1H. Ben ik een snob die alleen 'echte' Jazz bassen lust? Absoluut niet. Ik kan er niet echt de vinger op leggen waar het bij de 2S aan ontbreekt, maar houd het maar op woorden als 'pizzazz' of 'x-factor'.

Kopen?

De Starstream bassen zijn niet voor iedereen; zeker het uiterlijk roept op z'n zachtst gezegd vragen op bij velen. Als je daar even doorheen kijkt zijn deze Vox-bassen eigenlijk gewoon steengoed. De halzen voelen top, de electronica deugt, de Gotoh hardware is goed en met name de 1H is een instrument dat ik - zij het alleen voor de klank - nog zou overwegen om aan te schaffen. Bovendien is het echt te prijzen dat een merk als Vox dit durft te maken, en ik denk dat er extravagante bands zijn die nu nog een Fender om hun nek hebben hangen en hier echt op zitten te wachten. Nog even die plastic constructie voorzien van een kussentje en het zijn echt hele fijne bassen. •

Vox Starstream Artist Bass 2S / 1H

- Kleur:** rood, wit of zwart
- Lak:** polyester
- Body:** elzen + ABS-kunststof
- Hals:** esdoorn
- Toets:** esdoorn / ebben
- Frets:** 21, medium jumbo
- Elementen:** 2x Aguilar AG-4J 70 / 1 x Aguilar AG-4M
- Brug:** Gotoh 201-B4 CR
- Regelaars:** 2x Volume, elementschakelaar, 2band EQ
- Electronica:** Aguilar OBP-2, 2x9V
- Stemmechanieken:** Gotoh, ultralicht
- Mensuur:** 30,3 inch
- Breedte bij topkam:** 38 mm
- Land van herkomst:** Japan
- Linkshandig:** nee
- Extra:** Met gigbag
- Adviesprijs:** € 1.599,- (Passieve versie rond € 600,-)
- voxamps.com • voerman.nl**

